

skulde nu gennemføre det grundlovmæssige Bud om Forholdstalsvalg til Folketinget, man skulde tage det ligeledes grundlovmæssige Hensyn til Befolknings-tætheden og Hensyn til alle det praktiske Livs mangfoldige Krav, samtidig med at der i Folketinget var en overvejende Stemning for, at man skulde forsøge, om det ikke var muligt at bevare det gamle Grundlag, Enmandskredse.

Nu foreslaar Ministeren her i sit Forslag A meget væsentlige Ændringer i den Overenskomst, der blev sluttet i 1915, og i Forslag B, det, der skulde være den endelige Ordning, foreslaar Ministeren i Virkeligheden en fuldkommen Omkalfatring af Systemet, saaledes at det vel af Navn kan kaldes det System, der blev vedtaget i 1915, men det er i Virkeligheden kun Etiketten, der er den samme, hvorimod Indholdet er saa væsensforskelligt, at det bliver et helt andet System. Hvad vil der nu ske, hvis vi gaar den Vej, som Ministeren her har foreslaaet? Saa er der efter min Mening ingen Tvivl om, at vi paa ny vil komme ind i de besværlige Forhandlinger, der prægede Arbejdet forud for Overenskomsten af 1915. Det er ganske givet, at der vil rejse sig en Mængde Spørgsmaal om de forskellige Valgmaader, om deres Virkemaade, om alle mulige Enkelt-heder, som man vil kræve nøje og omhyggeligt belyst. Men til saadanne langvarige, indviklede og besværlige Forhandlinger mener jeg Tiden i Øjeblikket ikke er inde. Vi skal efter min Mening hurtigt gøre os færdige med det Lovarbejde, der her ligger for. Det skal vi gøre for Sønderjydernes Skyld, som der er talt om. Den Højtidsstund, der oprinder, naar vi kommer til Genforeningen med Sønderjylland, skal ikke sinkes herfra. Vi trænger til snarest muligt efter min Mening at faa de sønderjyske Repræsentanter herind. Vi trænger til at finde hinanden, lære af hinanden og i det hele taget komme til at samvirke med hinanden. Det Mellemandssystem, som man har og selvfølgelig har maattet have hidtil, har paa mange Maader bragt Misforstaaelser og ogsaa ligefremme Misbrug. Det saa vi her i Tinget den Dag, da Ministeriet uden at tale med Partierne derom foretog en Ministerudnævnelse, uagtet det ved det hemmelige Møde i sin Tid havde lovet alle Rigsdagens Partier, at der intet som helst skulde ske i den sønderjyske Sag, uden at alle Partier var enige derom. Det burde derfor være sket ved Forhandling med

alle Partier. Saadanne Misforstaaelser, saadanne Misbrug har vi set, og de har paa mangfoldig Maade skadet hele Arbejdet. Nu saa jeg forleden, at den højtærede Arbejdsminister havde udtalt paa et Møde, at de socialdemokratiske Vælgere, den socialdemokratiske Del af Befolkningen i Sønderjylland var parat til straks efter Genforeningen at gaa lige ind i Partiet, men, som Indenrigsministeren sagde i sin Forelæggelsestale, vi har ogsaa hørt andre Røster fra andre Dele af Befolkningen, Udtalelser om, at de i en Overgangstid vilde stille sig udenfor Partierne; jeg antager dog ikke, det skulde være saaledes at forstaa, at de, naar de bliver danske Statsborgere, med korslagte Arme vil se paa, i hvilken Hovedretning Landet og Folket ledes. Men hvorledes nu end disse Vælgere vil stille sig, mener jeg, vi skylder dem, at vi hurtigt er klare til at gennemføre hele Systemet i det praktiske Liv, saaledes at Genforeningen ikke skal sinkes af Forhandlinger heroppe.

Men jeg mener ogsaa, vi skylder hele det danske Folk hurtigt at blive færdig med Grundlovs- og Valglovsarbejdet. Det danske Folk har Krav paa, at vi nu hurtigt er klare til Valg. Det sidste Valg var efter overmaade mange Vælgeres Mening et Skræmmevalg, men der blev den Gang sagt, at naar Krigen var forbi, kunde vi faa Valg paa ny. Det blev sagt med Udtryk af den ene og den anden Art. Klarest kom det frem fra socialdemokratiske Side, at naar Krigen var forbi, skulde der absolut være Valg her i Landet. Og nu mener jeg, der er gaaet saa lang Tid, at nu har Folket Krav paa Valg hurtigt; thi Ministeriet sidder i Virkeligheden uden at have Mandat til at afgøre de Spørgsmaal, der trænger sig paa. I 1915 sagde Indenrigsministeren, at der skulde være Friskhed over det politiske Liv, og derfor talte han om dette System, som skulde medføre det. Men til Friskhed over det politiske Liv hører ogsaa, at man ikke afholder Folket fra at faa Valg, naar det har Krav derpaa. Jeg kunde ogsaa finde det rimeligt, om man fra Ministerens og hans Partis Side vilde ønske endelig en Gang at faa Lejlighed til ved et Folketingsvalg at staa paa egne Ben, selv om Længselen derefter jo ikke altid er saa tydelig. Man kan imidlertid ikke sige, at vi hurtigt kan gøre os klare, naar vi nu skal ind paa alle disse vidtløftige Forhandlinger, som disse Forslag indbyder til. Enhver vil se, at der rejser sig talrige Muligheder,